

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

En julehilsen fra

TRY HØJSKOLE

1951

Øverst oppe - som et midtpunkt på skolen - er spiret,
det peger op og favner ud - mod nord, syd, øst og vest.
- - Ungdom spredes ud, - mon sædemandens ord har spiret?
- Det levende ord - skolens tale - i hverdag og fest.

Øverst oppe - som et midtpunkt er du i livets strid, -
pegende mod ståsted - indad, opad, udad og frem.
- - Ja, ungdom spredes ud - - - og travl er tid;
- men skolens tale blev midtpunkt i virke og hjem.

Jens Sigurd Pedersen.

Skal - skal ikke?

Da man var barn, var ordene "må jeg" tit i brug. Man så noget ønskværdigt for sig. Man sagde: "Må jeg?" og havde ikke altid let ved at forstå det, når far og mor sagde nej. - Men de stod jo med ansvaret, som man endnu begreb så lidt af.

Som voksen skulle man efterhånden selv træffe afgørelserne: skal - skal ikke? og det kunne være en herlig ting at måtte det; men det gjordes ikke lettere, hvilket man nok havde regnet med som barn. - Ansvar fulgte jo nemlig med friheden, og havde man sagt ja, hvor nej var det rette - eller omvendt, var det ikke længere far og mor eller andre "overordnede", der kunne klare sagen for en. Man måtte selv tage konsekvenserne af sine valg. - Derfor blev man vel forsigtigere i sine ønsker og sine valg - måske til tider for forsigtig.

Men der kom også en dag, hvor afgørelse og ansvar ikke bare gjaldt egne ønsker og planer. Man blev også - måske dagligt - forelagt et "må jeg?" eller et "hvordan skal det ordnes?" og når man straks med glæde og sikkerhed kunne sige "ja" eller "sådan", ja, så var det en dejlig fornemmelse. Man var nu den, der kunne give lov eller træffe en afgørelse.

Men til tider skulle der også siges nej, og det var knap så let, for det kunne godt skabe vrede, bebrejdende blikke eller trods. Og dog gik det vel i regelen også, når det var oplagt, at man burde sige nej. Men det sværeste - og det har alder, erfaring og rutine ikke hjulpet meget på - var de problemer, der opstod, når man ikke selv kunne se klart, om man skulle sige ja eller nej. - Et ja var tit lettest; men hvad med konsekvenserne? Havde man ved et ja til en i sig selv lille og uskyldig forespørgsel givet fri bane for uanede problemer? Hvad med den næste og den næste igen, der spurgte om det samme og en lille smule til? Snart kunne det uskyldige enkelttilfælde blive til et problem. Og den, der gav jaet, og ikke den, der spurgte, stod med ansvaret.

Alle forældre og alle i ledende stillinger vil kende til frihedens og ansvars glæder, men også deres byrder.

Skal - skal ikke? Valget er tit svært; men det skal træffes. Og er det truffet, og det er fejlt og ikke kan gøres om, da gælder det om at vandre vejen, at tage konsekvenserne, at modtage udfordringerne, at lære af begåede fejl og søge at vende nederlag til sejr.

P. Sejlund Sørensen.

Så fik du da gået de første par mil
ad den vej, du har tænkt dig at vandre.
Den vej, som er kantet med suk og med smil,
- men hvis mål er - at hjælpe de andre.

For mange på vejen blir du et symbol
- en engel i menneskeklæder.
Og der skal du vandre i regn og i sol
- og møde velsignede glæder.

S.A. Sørensen.

Kære gamle elever.

Atter gik et år. Minder taler altid så stærkt ved juletid, - og vi tænker ikke mindst på, hvad vi på denne årstid har oplevet af festligt og godt sammen med vore elever. Gid også tiden for Dem alle må bære mod en god og velsignet højtid.

Min julehilsen til Dem i år må nødvendigvis præges af det vemodige, der skete for sygeplejehøjskolen, da vi i sommer mistede Maren Grosen, den første forstanderinde på den første sygeplejehøjskole.

Maren Grosen var den første ikke alene i historisk forstand. Hun prægede ikke alene Testrup, men også de andre sygeplejehøjskoler, der fulgte i Testrups spor.

Mange undervisende sygeplejersker har gået i lære hos Maren Grosen. Hun var et sjældent veludrustet menneske, begavet med store pædagogiske evner.

Hun holdt af mennesker, ikke mindst af unge. De, som lærte hende at kende, skylder hende tak for både hendes inspirerende eksempel, for hvad hun lærte dem, men også for, hvad hun var for dem. Den store gæstfrihed, den aldrig svigtende deltagelse i elevernes ve og vel var udslag af hendes vidtfavnende vennesind. Alle, der kom på hendes skole, havde hun en plads til, hun fulgte dem ud i livet og var altid rede for dem med råd og dåd. Hun glemte aldrig, hvad hun skyldte sit hjem i den grundtvigske Egå - Århuskreds. Det var der, hun først og fremmest fandt næring for det åndelige liv, som var det inderste i hendes personlighed. Alle, der føler sig kaldet til arbejdet for forskolen i højskolen, vil kunne hente hjælp og kræfter hos hende. Måtte hendes indsats for at bevare det personlige i sygeplejen stadig stå som eksempel for os.

Margrethe Hansen.

Det kimer nu til julefest.

Da jeg var 4 år gammel, oplevede jeg hjemmets julefest som noget usigeligt frydefuldt, mit første juleminde. Vi børn havde siddet i en mørk stue og hørt far fortælle. Jeg har næppe af lutter spænding lagt mærke til, hvad han fortalte. Så gik døren op, og jeg så for første gang i mit liv juletræet i al dets herlighed - strålende og funk-lende. Jeg havde ikke vidst, at noget så skønt var til. Fra hverdagens små velkendte ting følte jeg mig løftet op til en ny højtidsfuld verden, hvor alt var lysende skønhed. Denne oplevelse knyttede ordet jul sammen med begrebet glæde og højtid, skønt jeg endnu ikke havde nogen anelse om den dybe sammenhæng mellem juletræet og Jesusbarnet.

Der er lunt og hyggeligt i julehjemmet, især når kirkens fest får lov at kaste sit værmende skær ind over hjemmet. Aldrig føler man bedre, hvor meget man holder af sit hjem end i julen. De gode, gamle danske juleskikke bør vi aldrig afskaffe, - men værne om som noget kært og dyrebart.

Karen Thrane

I dag blev vi på et danskhold færdige med at gennemgå "Løgneren" af Martin A. Hansen, og nogle lukkede nok bogen med fornemmelsen af, at vi nu tog afsked med gode venner, af hvis bekendtskab vi havde fået et lille gran menneskekundskab lagt til det, vi havde i forvejen. For mit eget vedkommende ved jeg, at gensynet vil blive varmt næste gang, jeg tager fat på den igen. Det er dejligt at læse en god bog, og hvor er der mange dejlige bøger.

Gid alle må have tid eller tage sig tid til at opleve den glæde, man har mulighed for at få af den vej.

Anna Ingerslev.

Try højskole - siden sidst.

Kære gamle Try-elever.

Så er et højskoleår igen gået. 1961 blev året for den begyndende rumfart. Herhjemme var det arbejdskonflikternes og mælkestrejkenes år. Det var året med de mange taler om fred og med de mange handlinger, der kan skabe angst for krig. I Try var det året, hvor vor gode nabo, P. Christensen, "den kloge sned", fik fortjenstmedaljen i sølv. Den var fortjent, og vi glæder os på hans og egne vegne. Men samtidig var 1961 også et godt og frugtbart år for arbejdet og livet på Try højskole.

Vi har haft fuld hus på begge årets kursus, og der er blevet arbejdet! Kammeratskabet har haft sin gode plads, og udflugter, festdage o.l. har kastet glans over kommende hverdage. - Elevnødet var bedre besøgt end de foregående år, men kom endnu flere og var med! I 1962 bliver det søndagen efter pinse, d. 17. juni. - Sæt straks mærke ved dagen i den nye kalender, sæt hinanden stævne, send os et kort og vær så rigtig hjertelig velkommen! Vi vil også gerne ved elevnøder eller andre lejligheder vise vor "nye" foredragssal frem. Vi synes selv, den er blevet god og smuk.

Forårsholdet valgte Lis Hansen, Hornslet, som repræsentant til elevforeningen, og efterårsholdet valgte Else Marie Simonsen, Skagen.

Stort set er alt ved det gamle på højskolen. Lærerne - de faste og de tilrejsende - er de samme som for et år siden. Dog er Erik Jensen nu medicinsk student ved Århus universitet og gift med Kirsten Skjelbo (foråret 1960).

Vi siger jer gamle elever hjertelig tak for alt godt i det forløbne år: hilsener, breve, bidrag til elevforeningen, besøg o.l. - I kan være sikre på, at forbindelsen til jer betyder meget for os i dagens arbejde.

P. Sejlund Sørensen.

Elevforeningen: Det er en glæde at kunne meddele, at takket være bidrag, sendt os i årets løb fra gamle elever, kan dette julebrev udsendes. Da vi meget gerne vil beholde dette bindeled, siger vi på forhånd tak for ethvert beløb, der fremover sendes os. Elevforeningen har stadig giro nr. 34890.

J. Sigurd Pedersen.

Med tak for alt godt i 1961 sender vi vore bedste hilsener med ønsket om en velsignet jul og et fredfyldt nytår.

Margrethe Hansen, Karen Thrane, Anna Ingerslev, Anna og J. Sigurd Pedersen,
S.A. Sørensen, H. Larsen, Hilda og P. Sejlund Sørensen.